

Мисълта за едно завещание, съ което да е гарантирана както безопасността на дарението отъ чуждо посегателство, така и правилното изпълнение на волята на дарителя, занимава близу десетъ години по-рано нашия родолюбецъ. Защото между книжата му се намира проектътъ за единъ „Комитетъ на сливенскитѣ преселници“ отъ 18 октомврий 1857 г., Браила, който комитетъ си поставя за задача да събира помощи и да туря въ действие посмъртни завети — все въ полза на „умственото развитие на бедната ни родна младежъ“. И защото отъ 1860 г. е датувано едно писмо до Селимински отъ приятеля му С. Жековъ, Букурещъ, отъ което вадимъ заключение, че още тогава Селимински е ималъ готово написано завещание, което е вдъхвало опасения относно изпълнението си у интимния му приятелъ отъ атинскитѣ години Жековъ, комуто, както се вижда, най-напредъ повѣрва съкровениѣ си кроежи Селимински, пише на 29 юний 1860 г., въ незлобиво-ирониченъ тонъ: „Четохъ твоето завещание и се моля Богу да живѣешъ още много години, за да напишешъ и друго ново издание. Твоето наследство е материалъ за романъ следъ три вѣка, защото действително изпълнителитѣ на завещанието ще се подиграятъ съ тебъ, както и всѣкжде и винаги всички изпълнители на завещания . . . Виджъ мѣнастиритѣ и всичкитѣ други човѣколюбиви заведения. Но такъвъ е природниятъ законъ, младежитѣ да се подиграватъ съ старцитѣ. Обаче старцитѣ съ чувствата на лѣкаря Селимински сж похвални, а съвременницитѣ ги уважаватъ“. Тонътъ на писмото сведочи, какъ опитниятъ въ живота и скептиченъ другаръ гледа на идеалнитѣ пориви на пестеливия Селимински. И, което е по-интересно: още отъ самото начало единъ прозорливъ умъ угажда, по аналогия, печалния край на завещанието . . . Че Селимински взема, обаче, бележка отъ недовѣрието на Жекова по отношение на „вѣрно“ изпълненитѣ завети, свидетелствува писмото му до Григорий Мустакова отъ година по-късно (10 априль 1861, Браила), гдето, като настояникъ по завещанието на брата му Христо Мустаковъ отъ Букурещъ (1500 желтици за възпитанието на юноши), държи на това: „Трѣбва да се споразумѣемъ за най-удобния начинъ за изпълнение на желанието на покойния ви чичо, за да ни бжде съвѣстѣта спокойна и не ни осжди обществото“.